לד., ג) לקמן מה:, ד) ר"ה

לה. ה) פסחים פה: ו) פרה

פרק יב מ"ב, ז) [איוב יח], ה) [לעיל ע"א], ע) רש"ל,

נר מצוה סמג עשיו כ טוש"ע א"ח

עין משפמ

סי' קכח סעיף י: מי' שם פט"ו הל' יב וטור או״ח סי׳ קכח] [וברב אלפס פרק הקורא את המגילה דף רעד. וברא"ש שם סימו

רעד. וכנו ב ב-כב]: מב ג מיי׳ שם סמג שם טוש״ע א״ח סי׳ קכח

טוש"ע שם סעיף ח: בד ו מיי׳ שם הל׳ י סמג סעיף סב ש"בוט סב

מה זייים חד מייי ד הדי

ט סמג שם טוש"ע שם סעיף כה: בור ח ט מייי שם הלי ח טוש"ע שם סעיי כד: בוד י מייי שם הלכה ט

טוש"ע שם סעיף כד וסימן נה סעיף כ: ל [מיי' פ"י מהל' פרה אדומה הלי ז]:

תוספות שאנץ

ת״ש דא״ר יהושע בן לוי אפי׳ מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמי׳ וקשה דלענין מה מיירי אי לענין צירוף קשה מדאמרי' פרק י . כל גגות ציבור בקטנה בגדולה . מצטרפיז וא״כ פליג עליה י דר׳ יהושע בן לוי ואי לענין . לצאת בו ידי חובתו א״ר יהושע בן לוי דאפי׳ מחיצה ברזל וכו׳ אבל לעולם אינו מצטרף וא"כ , הכי קאמר רב התם וכן בתפלה פרק אין צולין גבי פסח הנאכל בחבורה מז . האגף ולפנים כלפנים מן . האגף ולחוץ כלחוץ אגף היינו משקוף ואמר רב עלה שלא יצא ידי חובתו והתנן . היה עוכר אחורי כית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם כוון לבו יצא ופר"י דהתם עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול 6) מודה דיצא ידי חובתו אבל לענין דבר שבקדושה צריך כגון קדיש וברכו וקדושה לדין זה אמר רב דמפסקת:

ילא יד״ח אבל לענין דבר שבקדושה דלריך עשרה כגון

בל כהן שאינו עולה לרוכן עובר בשלשה עשה.ירושלמינמסכמ מיר פרק כהן גדול מהו שיטמא אדם לנשיאת כפים אחוי דר׳ אבא בר כהן אמר קמיה ר' יוסי בשם ר' אחא מטמא כהן לנשיאת כפים שמע ר' אחא ואמר אנא לא אמרי ליה כלום חזר ואמר או

דילמה לה שמע מיניה אלה כיון דאמר ר' יהודה בר פזי בשם ר"א משלהם תהא והילכתא כוותיה דאביי אולית כל כהן שעמד בבהכ"נ ואינו נושא הילכתא כוותיה דרב חסדא: (סימן מתאו"ה את כפיו עובר בעשה וסבר למימר לברכ"ה דוכ"ן בעבוד"ה כו"ם מכי"ר נהנ"ה שמלות עשה דוחה למלות ל"ת אמר אנא לא אמרית ליה אייתוניה ואנא מלקי ליה שור׳ אבוה הוי יתיב ומתני בבי כנישתא דקיסרין והוי תמן מיתנא ואתא עונתא דנשיאת כפים ולא שאלון ליה] אתא עונתא דמינליא ושאלון ליה אמר להון על נשיאות כפים לא שאילתון לי ועל מיצלא אתון שאלון כד שמעון כן הוה כל חד וחד מנהוז משמט גרמיה וערה: הא דסליק לפרקים. ה״ה אי לא סליק אלא דמחזיק נפשיה ע"י מתנות כהונה כמו שאמר בפרק הזרוע (חולין דף קלג.) אמר אביי מריש הוה חטיפנא מתנתא וכו׳ עד משהל נמי לא שקילנא לבר ממעלי יומא דכיפורי לאחזוקי נפשי בכהני ולפרום ידיה אנסי ליה עידניה: הא דאניםי הא דלא אניםי. בסוף מסכת ר"ה (דף לה.) אמרי׳ דדוקא הני שבשדות אניסי

אבל הני דקיימי במתא לא אניסי: מחיצה מאי. י"ל דדוקא בדלא אניסי קמבעיא ליה אבל בדאניסי פשיטא דמי גרע מאחיהם שבשדות וא"ת אי לא אניסי אמאי עדיפי מעם שאחורי הכהנים בלא הפסק מחילה י"ל עם שאחורי הכהנים מראין בעלמן כאילו אין הברכה חשובה בעיניהם דכתיב אמור להם פנים כנגד פנים והן עומדים אחורי עורף אבל בהפסק מחילה כיון דלא קיימי אחורי עורף לאו מילתא היא דלא חזינן דקפיד קרא בהכי. מההיא דסוף מס׳ ר״ה (דף לה.) משמע דה״ה לתפלה והכי משמע נמי בפרק כילד לולין (פסחים דף פה:) דתנן אבר שילא מקלתו לחוץ מן האגף ולפנים כלפנים מן האגף ולחוץ כלחוץ אמר רב וכן לתפלה ופליגא דר׳ יהושע בן לוי דאמר רבי יהושע בן לוי אפי׳ מחילה וכו׳ מדקא פשיט סתמא דגמ' ממילח' דריב"ל ש"מ

למי מברכין אמר ר' זירא לאחיהם שבשדות איני ייוהתני אבא בריה דרב

מנימין בר חייא "עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה לא קשיא "הא

דאניםי הא דלא אניםי והתני רב שימי מבירתא דשיחורי בית הכנסת שכולה

כהנים מקצתן עולין ומקצתן עונין אמן לא קשיא 'הא דאישתייר בי עשרה הא

דלא אישתייר בי עשרה גופא תנא אבא בריה דרב מנימין בר חייא עם

שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה פשימא אריכי באפי גוצי לא מפסקי

תיבה לא מפסקא מחיצה מאי ת"ש © דאמר רבי יהושע בן לוי באפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים איבעיא להו

צדדין מהו אמר אבא מר בר רב אשי ת"ש דתנן לנתכוון י להזות לפניו

לחודייהו הילכך כולן עולין ומברכין לאחיהם שבשדות: אריכי באפי גולי לא מפסקי. בין כהנים מהיות בכלל ברכה דאם כן אין לדבר סוף:

בעגל"ה): אמר ר׳ יהושע בן לוי מנין שהקב"ה מתאוה לברכת כהנים שנאמר ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם ואמר רבי יהושע בן לוי יכל כהן שמברך מתברך ושאינו מברך אין מתברך שנאמר יואברכה מברכיך ואמר ר' יהושע בן לוי יכל כהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלשה 6 עשה כה תברכו אמור להם ושמו את שמי רב אמר חוששין שמא בן גרושה או בן חלוצה הוא ולא פליגי הא דסליק לפרקים הא דלא סליק לפרקים ואמר ר' יהושע בן לוי יכל כהן שאינו עולה בעבודה שוב אינו עולה שנאמר נוישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החמאת והעולה והשלמים מה להלן בעבורה אף כאן בעבורה איני והא ר' אמי ורבי אסי סלקי רבי אמי ורבי אםי מעיקרא הוו עקרי כרעייהו מממא לא הוה ממו התם וכדתני ר' אושעיא הלא שנו אלא שלא עקר את רגליו אבל עקר את רגליו עולה סותנן נמי יאם הבמחתו שנושא את כפיו וחוזר לתפלתו רשאי והוינן בה הא לא עקר אלא דנד פורתא הכא נמי דעקר פורתא ואמר ריב"ל אין נותנין כום של ברכה לברך אלא למוב עין שנאמר ימוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל אל תיקרי יבורך אלא יברך ואמר ר' יהושע בן לוי מנין שאפי' עופות מכירין בצרי העין שנאמר ככי חנם מזורה הרשת בעיני כל בעל כנף ואמר רבי יהושע בן לוי כל הנהנה מצרי העין עובר בלאו שנאמר 6אל תלחם את לחם רע עין וגו' כי כמו שער בנפשו כן הוא אכול ושתה יאמר לך וגו' רב נחמן בר יצחק אמר עובר בשני לאוין אל תלחם ואל תתאו וא"ר יהושע בז לוי איז עגלה ערופה באה אלא בשביל צרי העין שנאמר זוענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה וכי "על לבנו עלתה שזקני ב"ד שופכי דמים הם אלא לא בא לידינו ופטרנוהו ולא ראינוהו והנחנוהו לא בא לידינו ופטרנוהו בלא מזונות לא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה אמר אדא א"ר שמלאי 'בית הכנסת שכולה כהנים כולן עולין לדוכן

משלהם סהא. אזהרה זו הכהנים יוהירו: ושמו את שמי. תלה הכתוב הדבר בהן להיות ברכה זו שימת שמו על עמו ולא עשאה לורך ישראל אלא לורך מקום: ואברכה מברכיך. דאילו ואני אברכם אישראל קאי כר"ע דאמר באלו טריפות (חולין דף מט.) למדנו ברכה לישראל

מפי כהנים מפי הגבורה לא למדנו כשהוא אומר ואני אברכם הוי אומר הכהנים מברכים את ישראל וההב"ה מסכים על ידם: לפרקים. בחגים ובמועדים: שחינו עולה בעבודה. קודם שיסיים שליח לבור רלה לריך לעלות על הדוכן: וירד מעשות. אלמא בעוד עבודה בידו בירך ואח"כ וירד מעשות אלמא השתא הוא דגמר: מעיקרא הוו עקרי כרעייהו. ממקומן בעבודה אבל רחוק היה מקומן מן הדוכן ולא מטו עד דגמרה ברכת העבודה: ותנן נמי. בברכות חם הבטחתו כו'. רישה הכי היתה העובר לפני התיבה לא יענה אמן אחר הכהנים מפני הטירוף ואם אין שם כהן אלא הוא לא ישא את כפיו שלא תיטרף דעתו בשובו לתפלתו ולא ידע להתחיל מיד בשים שלום ואם הבטחתו שהוא מלומד בדבר ולא תטרף דעתו נושה הת כפין וחוזר לתפלתו: כשהי לישה את כפיו: והא לא עלה בעבודה. אלא דעקר פורתא וש"מ סגי בהכי שעוקר מעט רגליו לילך ללד הדוכן בעבודה: לברך. בהמ"ו: לטוב עין. שונאי בצע וגומלי חסד בממונן: מכירין בלרי עין. ואין אוכלים משלהם: כי תנם מזורה הרשת. לעיל מיניה משתעי בלרי עין נארבה לדם וגו׳ כל הון יקר נמלא וגו'. כי חנם מזורה הרשת לשון יזורה על נוהו גפרית". כך דרכם של ליידים לזרות חטים ושעורים ברשתם כדי שיבואו העופות לאכול ואלו לרי העין חנם מאבדין מזונות שזורין ברשתם בעיני כל בעל כנף שאף הן מכירין בהן ואין נהנין ממזונותיהן: כי כמו שער בנפשו. שער זה על כרחנו לשון פעל הוא ונקודתו מוכחת עליו שחליו קמץ וחליו פתח וטעמו למטה כאילו זה האוכל מירר והשעיר בנפשו של לר עין וכך הוא לשון כתאנים השוערים וירמיה כט). ומנחם בן סרוק פירשו לשון שיעור תמיד הוא משער כמה יאכל זה ועד מתי: ופטרנוהו בלה מזונות. כלומר למזונות הוצרך ולא היה לו וראה אחד נושא מזונות ובא לחוטפם ממנו לאונס רעבון ועמד זה עליו והרגו: חבורה שילך עמהם: בלא לוייה. שבשדות. דאניסי במלאכתן ואין יכולין לבח: דלח חניםי. העומדין בבהכ"נ אחורי הכהנים לא אניסי אלא שאין

הברכה חשובה עליהם לעקור רגליהם

ולבא לפני הכהנים להיות מתברכים

פנים כנגד פנים כדת הלכך אינם בכלל

ברכה כדאמרי׳ם) כה תברכו פנים כנגד

פנים: מבירתה דשחורי. לשון בירה. שחורי מקום: חישתייר בי עשרה. מקלתן

עולין לדוכן והעשרה עונין אמן. לא אישתייר בי עשרה לא חשיב לברכה

תורה אור השלם וְשְׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרַכֵּם: במדבר ו כז

כל משפחת האדמה:

וַיִּשָּׂא אַהַרֹן אֵת יָדִיו אָל הָעָם וַיִּבְרְבֵם וַיַּרֶד מֵעשֹת הַחַטְאת וְהָעלְה וְהַשְּׁלַמִים: ויקרא ט כב 4. טוב עיו הוא יברר כי

5. כי חנם מזרה הרשת

6. אל תלחם את לחם ס. אַל הִּלְוַהֵם אָּוּז לֶּהָה רֵע עָיִן וְאַל הִּתְאָיוּ לְמַטְעַמּתִּיוּ: כִּי בְּמוֹ שְׁעַר בְּנַפְשוֹ כֶּן הוּא אֱכֹל וּשְתֵה יאמֵר לֶךְ וְלִבּוֹ בַּל עִמֶּך: משלי כג וְ-ז 7. וענו ואמרו ידינו לא אֶת הַרָּם הַוֶּה ועינינו לא ראו:

מוסף רש"י

אם הבטחתו שנושא כפיו לתפלחו כלומר את במות הוא שאין דעתו מטורפת מאימת הלכור (ברכות לד.). לא בא לידינו ופטרנוהו בלא מזונות. והיינו ידינו לא שפכו, לא נהרג על ידינו שפטרנוהו בלא מזונות והולרך ללסטם את הבריות ועל ידי כך יחידי בלא חבורה. והיינו וטינינו לא ראו (שם). עם כהנים אינן בכלל ברכה. י ואע״פ שנים שבשדות בכלל ברכה, הני דמלו למיתי קמי כהנים אליהם כהנים ויפנו ויברכום והם לא באו, אינן בכלל ברכה (ר"ה לה.). אפילו מחיצה של שבשמים. שאין הפסק לפני המקום, שהכל גלוי וידוע לפניו ואין סתימה